

Introduktion

Til dette nummer opfordrede vi forfattere, digtere og kunstnere til at indsende 'hvad de havde på hjerte'. Der var der rigtig mange der havde og derfor er dette nummer tæt pakket med både artikler, lyrik og kunst.

Nummeret indledes med artiklen *Når fattigdommen er i børnehøjde* af Iben Nørup og Silje Langøy Madsen. De to forfattere sætter fokus på børn der lever i fattigdom og hvordan den ulighed der følger en opvækst under fattige vilkår kan udspille sig i institutioner og skoler. Forfatterne tager os med i børnenes hverdag og det bliver helt tydeligt at uligheden på den ene side er helt subtil og på den anden side allestedsnærværende for børnene. Det er en ren gyser af en artikel og man har som læser brug for lidt restitutions-tid når man har læst den.

Herefter følger artiklen *Den rette personlighed? Jobopslag målrettet klubpædagogen gennem 60 år* hvor Caroline Bach sætter fokus på den øgede opmærksomhed på pædagogprofessionen der med jævne mellemrum optræder i den samfundsmæssige og politiske debat. Artiklen bygger på studier af jobopslag henvendt til klubpædagoger igennem de sidste 60 år, fra 1970 og frem til 2020. Med denne underfundige empiri diskuterer forfatteren professionens og professionsidentitetens udvikling.

I artiklen *Farvel til uddannelsesparathedsvurderingen – håb for fællesskabende udskolingspraksis?* fører Gry Tybjerg en oplagt og aktuel diskussion af hvordan de seneste års uddannelsespolitik har handlet om at løse en samfundsmæssig problemstilling om at mindske social ulighed ved at få flere unge i uddannelse. Den hedengangne 'Uddannelsesparathedsvurdering' (UPV) danner grundlaget for diskussionen og forfatteren

undersøger hvilke rationaler UPV har hvilet på, med det formål at diskutere, hvordan og hvorfor UPV kom til at undergrave de politiske intentioner, den kom til verden med, og hvad vi kan lære heraf. Hvordan UPV kan ses som et eksempel på historiske uddannelsespolitiske problemstillinger og logikker, der kan komme til at spænde ben for sig selv, diskuteres også.

"Jeg gider ikke vente længere" – om tids betydning og (mis)brug af tid i hverdagslivet hos unge voksne med udviklingshandicap er titlen på artiklen hvormed Gitte Lyng Rasmussen retter fokus på tid – eller ventetid. Tid spiller en stor rolle i hverdagslivet. Det er en betingelse, alle håndterer. Vi skal være på bestemte steder på bestemte tidspunkter, i bestemte tidsrum. Det gælder også unge voksne med udviklingshandicap. Kendetegnende for netop denne gruppe er, at tid og ventetid - fylder en del. Paradokset er at det ikke nødvendigvis er denne gruppes egen tid og tidsrytmer der fylder, men derimod andres og institutionelle, organisatoriske og samfundsskabte tidsrammer. I og med at unge voksne med udviklingshandicap har behov for hjælp og støtte i hverdagen, ejer denne gruppe så at sige ikke deres egen tid selv.

I artiklen *Vild med vilje? - Marginaliserede livsæstetikker i danske landdistrikter* tager vi med Trine Brinkmann til 'udkantsdanmark'. Forfatteren undres og reflekterer over hvordan en tendens som 'vild med vilje' er anset og betragtes som hip og moderne mens andre former for vild, ikke betragtes med samme respekt og ikke hyldes på samme måde. I artiklen tages vi med på besøg hos mennesker på overførselsindkomst, der flytter til danske landdistrikter. Her vokser haverne flere steder vildt, men på en måde der adskiller sig fra den æstetik, der omgærder de rewilding-tendenser, der breder sig. Ville det mon ændre omgivelsernes opfattelse af de mennesker, der bor i husene, hvis deres hjem blev markeret som intentionelt vildt? - Hvis det, der kunne ligne en laden stå til, blev sat ind i en anden forståelsesramme? Er spørgsmål forfatteren kredser om i artiklen.

I kommentaren *Sociale Effektinvesteringer – mulighed eller muligt monster?* indvier Steffen Rasmussen os i hans egen refleksioner omkring sociale effektinvesteringer. På den ene side har forfatteren selv været 'med i gamet' og kan derfor nemt fremhæve de positive aspekter ved sociale effektinvesteringer. Men på den anden side luftes en bekymring for den tendens "branchen" har til at tale højt og hurtigt om, hvor fantastisk det er - uden at være helt åben og transparent omkring faldgruberne. På den baggrund diskuteres de bagsider og de faldgruber der kan følge med de sociale effektinvesteringer.

I artiklen *Sygeliggørelseskritik og velfærdspolitik* diskuterer Matthias Smed Larsen den gennemgående problemstilling der eksisterer i både de radikale psykiatriske værker og i den mere mainstream debat inden for feltet, nemlig spørgsmålet om overdreven "sygeliggørelse". Er der områder hvor psykiatrien stempler "almindelig" menneskelig adfærd som patologisk, eller hvor problemer, der reelt håndteres bedst af andre, bliver koloniseret af psykiatrien? Og strækkes grænserne for psykiatriens virkeområde dermed for vidt?

Den kant hun balancerer på – En autoetnografi om at være forælder til et barn med autisme af Michelle Mozart Mikkelsen er en autoetnografisk artikel om, hvilke konsekvenser det kan have for børn og deres familier, når børn med diagnoser, som fx autisme, ikke får den rette hjælp. Gennem autoetnografien knyttes det personligt erfarede sammen med det genstandsfelt, der undersøges. På denne måde undersøges der med et dobbeltblik i artiklen.

I artiklen *Når det er strafbart at sove*, tager Pia Justesen os med ud på gaden i den kolde nat, i gadesoveres virkelighed. I Danmark er det lovligt at overnatte udenfor på steder, hvor der er almindelig adgang – bare man ikke forstyrrer den offentlige orden. Eller er det nu også reelt det? I artiklen identificerer forfatteren nemlig hvordan ekskluderende design og lovgivningen på sin vis

samarbejder om at trænge udsatte borgere væk fra byens rum og længere ud i marginalisering og kriminalisering. Tendenser der er stigende i de senere år. Det er et politisk ansvar, hvorfor forfatteren direkte henvender sig til det politiske niveau i artiklen.

Udover de mange relevante artikler med meget på hjerte, indeholder dette nummer også en boganmeldelse af bogen *Velfærdsarbejdets paradokser* redigeret af Trine Øland. Anmelderen er Birgit Kirkebæk der har så meget på hjerte omkring bogen, at hun sprænger rammerne for anmeldelsesgenren og igen må vi undskylde til forlaget; det kan være at man slet ikke behøver læse bogen efter at have læst anmeldelsen – eller også får man virkelig blod på tanden.

Igen i dette nummer fastholder vi vores ambition om også at bringe det mere skønlitterære i spil i Social Kritik. Denne gang sker det med digte af Sternberg og Asta Olivia Nordenhof, gennem deres digte får vi tilbudt at kigge gennem et vindue og ind til nogle af de mere eller mindre uarticulerede frekvenser, som er med til at binde os sammen - eller gøre os fremmede overfor hinanden. Digtene kredser med andre ord om temaet 'ensomhed'.

Som et nyt tiltag, bringer vi også kunsten mere i spil i dette nummer. Nummeret er derfor gennemgående illustreret med værker af billedkunstner Rasmus Nielsen. Der med sin samtidskunst viser, hvordan han har noget på hjerte i forhold til menneskeretigheder og global ulighed. Dermed tager vi endnu et skridt for at forbinde forskellige typer af tekst, formidling og udtryk, med det formål at kvalificere den sociale og politiske debat i Danmark.

Rigtig god læselyst